

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou ve věci žalobce: **L. F.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem třída Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín, v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 26. 7. 2014, č. j. KUZL-29711/2014, sp. zn. KUSP-29711/2014/DOP/Ti,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Včas podanou žalobou žalobce napadl rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství ze dne 26. 7. 2014, č. j. KUZL-29711/2014, sp. zn. KUSP-29711/2014/DOP/Ti, kterým bylo dle ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“) částečně změněno rozhodnutí Městského úřadu v Luhačovicích, Odboru dopravy, přestupků (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 28. 3. 2014, č. j. MULU 5039/2014,

sp. zn. 13542/2013/262/329 a ve zbytku bylo podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125 odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o silničním provozu“), jehož skutkovou podstatu naplnil porušením ust. § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu tím, že dne 19. 8. 2013 v 10:25 hod., na silnici č. v obci u ve směru jízdy na řídil vozidlo, r. z. a nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem na sedadle, ač jím bylo sedadlo povinně vybaveno. Policejní hlídce uvedl, že nemůže užít bezpečnostní pás ze zdravotních důvodů, kdy o tom vlastní lékařské potvrzení, které ale při kontrole policistovi nepředložil.

Za spáchaný přestupek byla žalobci podle ust. § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o přestupcích“) a podle ust. § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 1.800 Kč.

Rozhodnutím žalovaného bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně změněno tak, že výrok o vině nově zní:, zdržuje se:, je vinen tím, že dne 19. 8. 2013 v 10:25 hod., na silnici č. ... v obci ve směru jízdy na v úseku **od místního hostince – nálevny k areálu – společnosti** řídil **osobní motorové vozidlo**, r. z. a nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem na sedadle, ač jím bylo sedadlo povinně vybaveno. Policejní hlídce uvedl, že nemůže užít bezpečnostní pás ze zdravotních důvodů, kdy o tom vlastní lékařské potvrzení, které ale při kontrole policistovi nepředložil, tedy svým jednáním porušil ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, a tím se dopustil přestupku podle ustanovení **§ 125c** odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.

II. Shrnutí žalobních bodů

Žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 31. 10. 2014 brojil žalobce proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a rozhodnutí žalovaného jako správního orgánu druhého stupně, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto.

Podstata žalobní argumentace spočívala v tom, že správní orgány vycházely z nedostatečně a jednostranně zjišťovaného skutkového stavu věci. Správní orgány opřely rozhodnutí o jediný důkaz – svědecké výpovědi zasahujících policistů. Jejich výpověď je zcela nevěrohodná, protože uvádí jak vzdálenost, tak i úhly, pod kterými údajně viděli přestupek žalobce, ze kterých je nemožné dané skutečnosti rozpoznat. Policisté vypovídali zjevně rozdílně co do úhlu a vzdálenosti jak navzájem, tak i sami sobě. Policista uvedl, že viděl z boční ulice přes boční okénko řidiče vozidla, tedy z boku, na vzdálenost 10 metrů, že žalobce řídí vozidlo, aniž by byl připoután bezpečnostním pásem a jejich vozidlo stálo o něco výš, jak pozemní komunikace. Při rychlosti 50 km/h ujede vozidlo za jednu sekundu cca 14 metrů, tedy při bočním pohledu jde o pouhý zlomek sekundy, kdy je vozidlo viditelné. Za takové doby uvedené na webu besip.cz, není schopen člověk na uvedenou vzdálenost

10 metrů ani zaostřit zrak, nadto na takový nepatrný detail, jako je viditelných nejvýše cca 8 cm bezpečnostního pásu. Policisté viděli takový detail jako je bezpečnostní pás a přitom si nepamatovali mnohem větší detail, jako barva oblečení žalobce či barvu vozidla. Argumentace, že není možné, aby si svědek vše pamatoval s odstupem 5 měsíců od celé události, nemůže být tento fakt hodnocen v neprospěch obviněného, ale správní orgán je povinen toto vzít jako liberační důvod in dubio pro reo (v prospěch obviněného). Naprosto nevěrohodná je výpověď, že policista viděl zezadu žalobce ve vozidle, že nemá pás a že údajně viděl, jak přezka bezpečnostního pásu visí podél sloupku vozidla. U daného typu vozidla je nemožné vidět bezpečnostní pás vůbec, natož visící pás podél sloupku u vozidla. Sedadlo řidiče mělo opěrku pro hlavu, která bránila tomu, aby policista bezpečně viděl přezku od pásu. Nadto v jedné části výpovědi je podáváno, že policista viděl údajné protiprávní jednání žalobce nejprve z pravé a následně z levé strany. I výpověď policistky je nevěrohodná, neboť rovněž vypověděla, že viděla žalobce bez pásu z boku a pak zezadu. Policistka měla vidět údajně na vzdálenost 15 metrů, zezadu vozidla, že žalobci visí bezpečnostní pás podél sloupku vozidla. Je zde tedy rozpor mezi výpověďmi svědků, co do odhadu vzdálenosti. Podle zkušeností žalobce s tímto druhem přestupku jde o vzorovou naučenou výpověď policistů. Navrhl důkaz provedení rekonstrukce, kdy bude objektivně prokázáno, zda policisté mohli vidět daný přestupek, kdy dle jeho tvrzení toto vidět nelze.

Dále namítl, že správní orgány neakceptovaly žádné další důkazy, které byly navrhovány ze strany žalobce, tj. rekonstrukci, která by mohla vyloučit tvrzení vypovídajících policistů a výslech svědka J. P., který měl cestovat ve vozidle společně s žalobcem a dosvědčit, že žalobce byl připoután a že nikdy nesděloval Policii ČR, že by měl lékařské potvrzení, které by jej opravňovalo nebyť připoután za jízdy. Současně žalovaný ignoroval návrh na provedení důkazu ohledání vozidla, který by prokázal, že tvrzení policistky, že do vozidla dobře viděla, u vozidla nebyla nijak ztmavená skla, je nepravdivé. Na vozidle jsou tónovaná skla, kdy folie nebyly instalovány po dni spáchání přestupku, ale mnohem dříve. K tomu navrhl provedení důkazu znaleckým posudkem. I další návrhy na provedení dalších důkazů vznesl i v žalobě.

Žalobce v souvislosti s předešle uvedeným odkázal na judikaturu Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu a považoval toto nepřipuštění důkazů za porušení čl. 6 odst. 3 písm. d) Evropské úmluvy o ochraně základních práv a svobod, kdy každý má právo vyslyšet nebo dát vyslyšet svědky proti sobě a dosáhnout předvolání a výslechu svědků ve svůj prospěch za stejných podmínek, jako svědků proti sobě.

Nesouhlasil dále s argumentací žalovaného, že žalobce nebyl aktivní, kdy odkázal opět na judikaturu Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu. Žalobce v přestupkovém řízení není totiž povinen poskytovat správnímu orgánu při obstarávání podkladů pro vydání rozhodnutí součinnost. Žalobce může být zcela pasivní či se rozhodnout k procesní aktivitě kdykoliv během řízení (navrhovat nové důkazy a uplatňovat nová tvrzení), a správní orgán se musí s touto aktivitou vypořádat.

Na základě předestřených námitek žalobce navrhl soudu, aby rozhodnutí obou správních orgánů byla zrušena pro vady řízení a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 20. 2. 2015 uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí, napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné, vycházející ze spolehlivě zjištěného stavu věci v souladu s ustanovením § 3 správního řádu a že i způsob vedení řízení byl zcela v mezích právních předpisů.

K jednotlivým žalobním námitkám se vyjádřil následovně:

I. výpovědi policistů

V napadeném rozhodnutí dostatečně odůvodnil a vysvětlil, jak je to s úhly a místem pozorování obou policistů (viz str. rozhodnutí 7 a 8). Fakt, že si policisté nebyli schopni vybavit barvu a či druh oblečení žalobce, není podstatný. Policisté se soustředili na důležitější vjem. I tuto skutečnost žalovaný vysvětlil v rozhodnutí. Časový odstup výpovědi policistů žalovaný neklade k tíži žalobce, i žalobce do jisté míry využil této situace, kdy podával blanketní odvolání, které doplňoval teprve na výzvu správního orgánu, tudíž svým taktizováním přispěl k časovému odstupu výsledku policistů. Bylo i odůvodněno proč není potřeba provádět ohledání vozidla, když zhodnotil fotografie předložené žalobcem, z nichž zjistil, že do vozidla bylo vidět dostatečným způsobem.

II. nevyslechnutí navrhovaného svědka

S návrhem na výslech svědka se řádně vypořádal a zdůvodnil, proč výslech nepovažuje za potřebný. Osoba svědka také nebyla identifikována alespoň rokem narození z důvodu vyloučení záměny a v náhledu základních registrů bylo zjištěno, že na dané adrese žádný J. P. nebydlí.

S ohledem na výše uvedené navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost.

IV. Shrnutí relevantních skutečností zjištěných ze správního spisu

Soud konstatuje, že ve správním spisu se nachází oznámení přestupku Policie ČR, Krajské ředitelství policie Zlínského kraje, územní odbor Zlín, dopravní inspektorát (dále též „Policie ČR“) ze dne 20. 8. 2013, č. j. KRPZ-87894-2/PŘ-2013-150506, oznámení přestupku sepsané na místě Policií ČR ze dne 19. 8. 2013 bez podpisu a vyjádření žalobce, výpis z evidenční karty řidiče (žalobce) ze dne 13. 9. 20103 potvrzující 0 záznamů v přestupcích. Ve správním spise se dále nachází oznámení o zahájení řízení s nařízením jednání na den 30. 9. 2013, protokol o projednání přestupku v nepřítomnosti žalobce ze dne 30. 9. 2013. Dne 2. 10. 2013 zaslal správní orgán prvního stupně žalobci výzvu k seznámení se s podklady pro rozhodnutí. Dne 25. 10. 2013 vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí ve věci. Dne 11. 11. 2013 podal žalobce prostřednictvím zmocněnce blanketní odvolání proti

prvostupňovému rozhodnutí. Správní orgán jej vyzval k doplnění podaného odvolání dne 12. 11. 2013. Odvolání dne 18. 11. 2013 doplnil o odvolací důvody. Následně dne 3. 12. 2013 předal správní orgán prvního stupně spis s odvoláním žalovanému. Žalovaný o odvolání žalobce rozhodl tak, že rozhodnutí zrušil a vrátil věc k novému projednání (č. j. KUZL-77133/2013). Správní orgán předvolal žalobce opětovně k ústnímu jednání s výsledkem svědků (zasahujících policistů) na den 18. 2. 2014. Dne 17. 2. 2014 sepsal správní orgán protokol o nahlédnutí do spisu, ke kterému se dostavil zmocněnec žalobce a zmocněnec žalobce předložil správnímu orgánu otázky pro předvolané svědky, neboť sdělil, že omlouvá sebe i žalobce z nařízeného jednání a souhlasil s projednáním v nepřítomnosti, že se k výpovědím vyjádří písemně do konce února, jakmile bude mít k dispozici protokol z jednání. Dne 18. 2. 2014 proběhlo ústní jednání za účasti svědků bez přítomnosti zmocněnce a samotného žalobce. Dne 19. 2. 2014 zaslal správní orgán protokol z ústního jednání zmocněnci žalobce. Správní orgán prvního stupně ve věci vydal dne 28. 3. 2014 rozhodnutí, proti kterému žalobce podal dne 25. 4. 2014 blanketní odvolání. Usnesením vyzval správní orgán žalobce dne 7. 5. 2014 k doplnění odvolání ve lhůtě 5 dnů od doručení tohoto usnesení. Dne 15. 5. 2014 obdržel od zmocněnce žalobce žádost o prodloužení lhůty k doplnění odvolání. Správní orgán zmocněnci žalobce sdělil k jeho žádosti dne 20. 5. 2014, že žádosti nevyhovuje. Dne 9. 6. 2014 obdržel správní orgán prvního stupně doplnění odvolání. O odvolání rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 26. 7. 2014, které je předmětem tohoto soudního přezkumu.

V. Soud vycházel z následujících skutečností, úvah a právních závěrů

Žaloba byla podána včas (ust. § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále též „s.ř.s.“), osobami oprávněnými (ust. § 65 odst. 1 s.ř.s.), jde o žalobu přípustnou (ust. § 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

V souladu s ust. § 75 odst. 1, § 2 s.ř.s. přezkoumal soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

Po přezkoumání skutkového stavu a právního stavu dospěl soud k závěru, že předmětná **žaloba** z hlediska uplatněných žalobních námitek **není důvodná**.

Soud není oprávněn prolomit pravidlo stanovené v ust. § 75 odst. 1 s.ř.s. K přezkumu správního rozhodnutí přistupuje jednak v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 2 s.ř.s.), jednak zkoumá, zda došlo ke zkrácení subjektivních práv žalobce a jakých práv konkrétně. Zjistí-li pochybení, zvažuje, zda následkem bylo vydání nezákonného správního rozhodnutí. Soud v této souvislosti zdůrazňuje, že o spáchání přestupku bylo ze strany správního orgánu pravomocně rozhodnuto. Řízení před správním soudem není pokračováním správního řízení. Soud nerozhoduje, zda žalobce spáchal přestupek, ale v závislosti na žalobních námitkách

posuzuje zákonnost napadeného rozhodnutí. Soudní řízení je zahajováno na návrh žalobce, na kterém je, aby uvedl veškeré důvody, pro které shledává napadené rozhodnutí nezákonné. Žalobce tedy nese břemeno tvrzení a je na něm, zda zpochybní napadené rozhodnutí, mj. tím, že případně uvede vlastní verzi události.

Optikou těchto názorů nahlížel soud i na souzenou věc. Jak vyplývá i z rozsudku NSS ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48, www.nssoud.cz, „v otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kritéria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (prejud. III ÚS 101/95)“. Pro úplnost lze dále odkázat i na rozsudek NSS ze dne 25. 11. 2003, sp. zn. 7 A 82/2002, www.nssoud.cz, dle kterého: „dokazování ve správním řízení nestojí na legální teorii důkazní, která by předepisovala správním orgánům, jakou váhu, kterým důkazům mají přikládat, jakého důkazu je k prokázání té či oné skutečnosti zapotřebí, nebo jaký počet důkazů je nezbytný k prokázání skutečnosti, která je předmětem dokazování. Dokazování ve správním řízení ovládá zásada volného hodnocení důkazů. Povinností správního orgánu je zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Správní orgán je tedy povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci, avšak pouze ve vztahu k předmětu dokazování, tj. kurcímu skutku; skutečnosti, které stojí vně předmětu dokazování, nezjišťuje, neboť nemají pro rozhodnutí věci význam. V některých případech bude nezbytné, aby správní orgán obstaral a posléze provedl řadu důkazů, jindy bude určitý skutek bezpečně prokázán na základě důkazního prostředku jediného“. V této souvislosti soud dále odkazuje na ustálenou judikaturu NSS, sice rozsudek ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, www.nssoud.cz, dle kterého „funkcí odůvodnění správního rozhodnutí je zejména doložit správnost a nepochybně i zákonnost postupu s právního orgánu, jakož i vydaného rozhodnutí, jehož jedna z nejdůležitějších vlastností je přesvědčivost ...“.

Ve světle výše uvedeného pak soud o žalobních námitkách uvážil takto:

Za nedůvodnou považuje soud žalobní námitku, že v průběhu řízení nebyl zjištěn skutkový stav a okolnosti, za kterých byl přestupek policisty dokumentován, tak aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Mezi účastníky řízení není sporu o tom, že žalobce dne 19. 8. 2013 v 10:25 hod. na silnici č. ... v obci ve směru jízdy nav úseku od místního hostince – nálevny k areálu ... – společnosti řídil osobní motorové vozidlo, r. z. a následně byl kontrolován hlídkou Policie ČR, podstatou projednávané věci však zůstává vyhodnotit, zda bylo prokázáno, že žalobce v době řízení nebyl připoután bezpečnostním pásem, tedy zda byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu ust. § 3 správního řádu.

Podle ust. § 3 správního řádu nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

Na jedné straně stojí svědecké výpovědi zasahujících policistů podepřená oznámením přestupku, ze kterých vyplývá, že svědci s jistotou viděli, že žalobce jako řidič motorového vozidla nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem a policistům sdělil, že nemůže užít bezpečnostní pás ze zdravotních důvodů, kdy o tom vlastní lékařské potvrzení, které ale při kontrole policistovi nepředložil, na druhé straně stojí tvrzení žalobce, že bezpečnostní pás měl zapnutý a o lékařském potvrzení nehovořil.

Situace, kdy proti sobě stojí tvrzení policistů a přestupce, není neobvyklá. Správní orgán důkazy posuzuje v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů, hodnotí dostupné důkazy dle svého uvážení. To však neznamená, že některý z důkazních prostředků může mít a priori vyšší váhu než jiný. Míra věrohodnosti prováděných důkazů, konzistentnost výpovědi a další okolnosti plynoucí ze specifika každé projednávané věci dají ve svém souhrnu správnímu orgánu ucelený obraz o tom, jak se projednávaná věc udála. Přitom není vždy nezbytné, aby správní orgán měl k dispozici i další důkazní prostředky, jako jsou například fotografie či jiné záznamy.

Existence rozporů ve shromážděných důkazech je poměrně běžnou záležitostí. V takovém případě, kdy se správní orgán přikloní k jednomu z protichůdných tvrzení, je nezbytné, aby úvahy, které jej k tomu vedly, přezkoumatelným způsobem vyjádřil ve svém rozhodnutí a s rozporu se vypořádal (blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005 – 84, dostupný na www.nssoud.cz).

Ačkoli žalobce namítá, že na základě svědeckých výpovědí policistů nelze uzavřít, že se skutek skutečně stal, soud naproti tomu neshledal na základě hodnocení postupu správních orgánů žádné takové pochybení, jež by umožňovalo vyslovit závěr, že není možné určit, zda byl skutkový stav spolehlivě zjištěn. Pokud žalobce namítal, že svědecké výpovědi není možné považovat za věrohodné, protože si svědci nepamatovali s odstupem času takové detaily, jaké barvy bylo vozidlo, či jaké měl na sobě žalobce oblečení, jsou irelevantní a pro daný případ nemají nikterak význam v tom smyslu, že by měli činit výpovědi policistů za nevěrohodné. Soud považuje za podstatné, že svědci s jistotou vypověděli, že žalobce jako nepřipoutaného řidiče vozidla pozorovali ze statického stanoviště po levé straně komunikace ve směru jízdy na Luhačovice v boční uličce za místní hospodou v Biskupicích a následně zezadu jakmile se za ním rozjeli, aby jej zastavili. Svědci vyloučili, že by byly jakkoli ztíženy rozhledové podmínky nebo výhled do vozidla. Soud stejně jako správní orgány neshledal nic technicky nemožného na tom, aby policista při soustředěném sledování řidičů projíždějících vozidel ze statického stanoviště za dobrých rozhledových poměrů bez překážek mohl pozorovat řidiče vozidla, jak není připoután bezpečnostním pásem i s uvedené vzdálenosti, kdy kontrola policie byla právě zaměřena na telefony a na pásy.

Otázkou věrohodnosti zasahujících policistů jako svědků se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-114, www.nssoud.cz, v němž vyslovil, že „*K osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi Nejvyšší správní soud dodává, že*

nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil. Nebyla proto shledána důvodnou námitka stěžovatele, že správní orgány i krajský soud vycházely v dané věci z „trojjediného zdroje“, jímž bylo „Oznámení přestupku“, úřední záznam a svědecká výpověď téhož policisty. Ostatně s ohledem na povahu věci se jiný v úvahu přicházející důkaz nenabízí.“

Soud připouští, že mohou nastat situace, kdy existují rozpory mezi výpovědi obviněného z přestupku a zasahujících policistů, a nad jejich rámec bylo prokázáno nestandardní chování policistů či existence jiných, jejich výpovědi oslabujících důkazů (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, sp. zn. 7 As 83/2010, www.nssoud.cz). Soud má nicméně za to, že žádná takováto skutečnost v daném případě z řízení nevyplývá. Ze správního spisu nevyplývá, že by policisté v souvislosti se silniční kontrolou projevil neobvyklou horlivost nebo by vyvstal jiný motiv, proč by měli policisté jakýkoli zvláštní zájem na stíhání žalobce jako obviněného než prostý výkon jejich služby. Výpovědi obou svědků se ve všech podstatných bodech shodují a to jak vzájemně, tak i s předloženým spisovým materiálem.

Na rozdíl od policistů, kteří na věci neměli osobní zájem, měl žalobce zřejmý motiv, proč vypovědět, že za jízdy připoután byl a že nesděloval nic o lékařském potvrzení, které by ho opravňovalo nebyt připoután. Je totiž zcela přirozené, že osoba, které hrozí postih za přestupek (ačkoli žalobce neměl v době spáchání přestupku žádný bod v bodovém hodnocení řidičů), není ve věci nestranná a bude tedy tvrdit pouze takové skutečnosti, které jí jsou ku prospěchu. I samotné tvrzení žalobce a navrhování důkazu svědeckou výpovědí údajného spolujezdce J. P. se soudu jeví jako účelové, neboť žalobce tuto námitku vznesl až v doplnění odvolání (druhého odvolání). Nikdy předtím tuto skutečnost neuvedl. Žalobce se pouze zaměřoval na skutečnosti, které by mohly zpochybnit věrohodnost zjištěných svědků, aniž by sám popsal, co se vlastně onoho dne mělo odehrát. Dlouhodobá absence popisu skutku ze strany žalobce tedy zásadním způsobem znemožňuje uvěřit jeho verzi příběhu. Je sice pravda, že při správním trestání je skutkové zjišťování zcela nezávislé na procesní aktivitě žalobce, avšak jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 26. 5. 2009, č. j. 9 as 54/2008-62, www.nssoud.cz, „odmítnutí výpovědi nelze osobě podezřelé ze spáchání přestupku přičítat samo o sobě k tíži, toto jednání však ve svém důsledku může vést k tomu, že se podezřelému nepodaří vyvrátit důkazy svědčící proti němu, pokud tvoří jednotný a logický celek.“ V tomto směru lze odkázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011-47, www.nssoud.cz. Žalobce od samého počátku k věci mimo verbální vyjádření policistům o lékařském potvrzení, ničeho neuváděl, a to ani v rámci ústního jednání, k němuž se nedostavil ani on ani jeho zmocněnec, ani v prvním podaném odvolání, kde namítl pouze nedostatek původního rozhodnutí správního orgánu prvního stupně spočívající v absenci výsledku svědků (zasahujících policistů), a ani později se k věci nijak nevyjadřoval. Takový postoj žalobce, že pouze nesouhlasí s přestupkem, nemá žádnou vypovídací natož uvěřitelnou hodnotu, která by byla způsobila nabourat řetězec důkazů svědčících o vině žalobce. Skutečnost o připoutání a o spolujezdcovi jako svědkovi měla být

dle názoru soudu namítána mnohem dříve, nikoliv až v doplnění druhého odvolání. Soudu se postup žalobce jeví jako zcela účelový a nelogický. Bylo by zcela přirozené a logické, že by žalobce, pokud by daný přestupek podle svého mínění nespáchal, již na místě uvedl, že bezpečnostním pásem připoután byl a uvedl daného svědka. Žalobce již od počátku musel vědět o tom, že spáchal přestupek, za který mu hrozil postih v blokovém nebo ve správním řízení. Nebylo tedy v jeho zájmu tvrzení o své nevině na místě jakkoli zatajovat, a to mimo jiné proto, že časový odstup obecně hodnotu důkazu oslabuje a zpochybňuje (k obdobným závěrům ohledně snížení důkazní hodnoty tvrzení uvedených s časovým odstupem dospěl rovněž Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 2. 2014, č. j. 3 As 73/2013-42, www.nssoud.cz). Ze všech uvedených důvodů soud této skutkové verzi žalobce neuvěřil.

Námítka, že policisté nemohli přestupek spatřit, neboť vozidlo mělo zatmavovací fólie na zadním okně a bočních zadních oknech vozidla, sám žalobce vyvrací předloženými fotografiemi, které jsou součástí správního spisu. Námítku nedostatečné viditelnosti proto soud shledal irelevantní. V této souvislosti jsou tedy nadbytečné i důkazy navrhané žalobcem k této skutečnosti, tj. ohledání vozidla a provedení důkazu znaleckým posudkem, který by měl prokázat, že fólie byly na vozidle ještě před daným skutkem.

Stejně tak soud považuje za nadbytečné provádět důkaz rekonstrukce k tomu, aby bylo prokázáno, zda policisté mohli vidět spáchání daného přestupku. Soud stejně jako správní orgány neshledal nic technicky nemožného na tom, aby policista při soustředěném sledování řidičů projíždějících vozidel ze statického stanoviště za dobrých rozhledových poměrů bez překážek mohl pozorovat řidiče vozidla, jak není připoután bezpečnostním pásem. Snaha žalobce zpochybnit věrohodnost výpovědí policistů, tím že tvrdí, že policista by snad měl přebíhat z jedné strany vozovky na její protější stranu, když pozoroval vozidlo žalobce nejprve z pravé, později z levé strany, dále, že je rozpor ve vzdálenosti, z které viděli, že žalobce není připoután, je zcela irelevantní a jedná se o pouhé spekulace. Žalovaný podrobně vysvětlil a technicky popsal ve svém rozhodnutí tuto situaci, kdy soud se s touto argumentací žalovaného ztotožnil (srov. strana 7 napadeného rozhodnutí). Na základě předešle popsaného neshledal soud, že by provedené dokazování správními orgány bylo ztíženo vytýkanými vadami při zjišťování skutkového stavu věci.

Soud uzavírá, že v projednávané věci bylo dostatečným způsobem prokázáno naplnění skutkové podstaty přestupku spočívajícího v nepřipoutání se bezpečnostním pásem během řízení vozidla. V průběhu řízení nevystaly indicie o tom, že by chování zasahujícího policisty bylo jakkoliv nestandardní nebo že by měl osobní zájem na věci, rovněž nebyly k dispozici žádné důkazy zpochybňující jejich konstantní a pro účely řízení dostatečně určité výpovědi, a to ani v řízení před správními orgány ani před soudem. V projednávané věci tak bylo v rámci možností, které jsou správním orgánům z povahy věci dány při zjišťování přestupků viditelných pouhým okem a jinak nezdokumentovaných, s dostatečnou mírou jistoty zjištěno, že žalobce uvedený přestupek spáchal, jak je uvedeno v rozhodnutích žalovaného a správního orgánu prvního stupně.

Ze všech shora uvedených důvodů tedy soud rozhodl tak, že žalobu jako nedůvodnou ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Brně dne 22. července 2016

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová